Heksen.

Opera i fire Akter af August Enna.

Teksten efter Arthur Fitger

(med Forfatterens Autorisation)

ved

Alfred Ipsen.

Kjøbenhavn.

Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings).

Det Hoffensbergske Etabl.

1891.

Digitized by the Internet Archive
in 2013

http://archive.org/details/heksenoperaifire00ipse

„Heksen“,

Opera i 4 Akter af **Aug. Enna.**

Teksten efter Arthur Fitgers Drama „Heksen“ ved Alfred Ipsen.

Personerne:

Thalea.
Almuth, hendes Søster.
Edzard af Viarda, Officer.
Lubbo, Vagtmester i Edzards Tjeneste.
Xaver, Jesuit.
Simeon, jødisk Lærd.
Præsten.
Gela, Pige hos Thalea.
Adda, } Bønderpiger.
Theda, }

Handlingen foregaar paa Thaleas Slot og dets Omegn ved den østfrisisk-münsterske Grænse ved Slutningen af Trediveaarskrigen.

Første Akt.

En Bibliotheksal.

Til venstre et Bord, hvorpaa mange Bøger. Rundt om ligge spredte astronomiske og fysiske Instrumenter, Kvadranter, Pergamentruller og Skeletter. I Baggrunden halvt skjult af et Gardin et Laboratorium.

Simeon og Thalea. Den sidste sidder med en Hjerneskal foran sig og slaar op i sine Bøger. Lidt efter Simeon ind fra højre.

1. Scene.

Thalea.
Nej, der er lukket for den sidste Port;
det hjælper ej jeg banker,
af mine egne Tanker
jeg kun en Genlyd hører.
Jeg øjner ej, hvorhen mig Vejen fører.
Dog herlig var min Vinding,
thi Videns Lys nu brænder
i mine svage Hænder,
det lyser paa min Vej.

Simeon.
Men Folket! Hvem skal lede Folkets Fod
ad Fredens trygge Baner?

Thalea.
Vær rolig! Frygt kun ej!
Vi Fred kan faa, før nogen aner.

Simeon.
Jeg frygter, Vejen gaar igennem Blod.

Thalea.
Du frygter?

Simeon.
Ikke for mit eget Liv.
Jeg er en gammel Mand og skulde frygte!
For Døden, véd jeg jo, kan ingen flygte.
Tilgiv, for eders Sikkerhed jeg skælver,
jert Liv er stedt i Fare,
der stiger daglig Raab fra Folkets Skare,
de raabe Kætterske og Heks.
Mørkt truende sig Himlen om os hvælver.
Hvert Ojeblik kan den slaa ud i Flammer,
og ingen véd, Thalea, hvor de rammer.

Thalea.
Vær du kun rolig, gamle, som jeg selv.

Simeon.
Jeg læste mangen Gang i eders Blikke
en Hemmelighed, som tavs I forvared
i eders Hjertes Løndom. Nægt det ikke,
det var en Drøm om Lykken, I er Kvinde;
men Lykken vil hos mig I aldrig finde.

Thalea.
Min Lykke findes ej ad nogen Vej.

Simeon.
Thalea, vend tilbage til det Rige,
Naturen har for Kvinden skabt.
Hold op ad Tankens Vej at hige!
Vend om, før I er tabt.
Er der ej Bejlere at vinde?
Ja, selv en ædel Fyrstes Søn.
Thalea, gaa ej mer i Blinde!
Vend om til Livet, til Lykken, o hør min Bøn!

Thalea.
Ak, Lykke, Elskov er for mig kun Ord.
Min Skæbne er bestemt . . .

Simeon.
Hvordan? I tror . . .

(Der høres Trompetfanfarer udefra).

Thalea.
O hør!

(Gaar til Vinduet).

Det er Trompetens Klang,
som jublende fra Vejen lyder.
Hør, der er Hurraraab og Sang.
Gud véd, hvad denne Larm betyder?

2. Scene.

Almuth kommer styrtende ind.

Thalea.
Hvor Du har Hast!

Almuth.
Godt Nyt jeg bringer,
derfor jeg skyndte mig afsted.
Thalea, der er sluttet Fred.
Ud over Landet vidt det ringer.

Thalea.
Fred siger du; men er det sandt?

Almuth.
Lad Hurraraab din Tvivl forjage,
Soldaterne er vendt tilbage,
og véd du, hvem der er iblandt?

Thalea.
Nej, hvordan skulde jeg vel vide?

Almuth.
Han —

Thalea.
Hvem?

Almuth.
Han, du trode død.

Thalea.
Edzard!?

Almuth.
Ja, han og ingen anden.

3. Scene.

Edzard kommer hurtig ind i Rustning.

Edzard.
Thalea!

Thalea.
Edzard!

Edzard.
Vær hilset du Hjem, hvor min elskede bygger,
I venlige Stuer, hvis smilende Ro
ej mørknes af skiftende Skygger,
vær hilset du Plet, hvor min Lykke tør bo.
Gennem Land, der var hærget af fjendtlige Luer,
mellem kullede Borge og rygende Grus
jeg iled til eder, I venlige Stuer.
Tak Du, som skærmed det hjemlige Hus!

Thalea.
Min elskte, du har tøvet længe!

Edzard.
Tro mig, jeg var gerne kommet før,
men ingen Mand for Stæbnen raader,
som en Maage, der fredløs Bølgerne pløjer,
i den vildsomme Verden kastes vi om.
Men nu, da jo Fred over Landet lyser
jeg iled til dig, du min kæreste Ven.
Har du endnu bevaret mig en Plads i dit Hjerte?

Thalea.
Ak, Edzard! Har du vel Behov at spørge?

Hver Gang Roserne Knoppen brød,
hver Gang Lærkernes Toner lød,
da vaagnede atter min Længsel.
Fuglen rejste igen i Høst,
Sorgfuld sad jeg foruden Trøst,
jeg var som en Fugl i sit Fængsel.

Simeon.
Nu er hun frelst. Gud være lovet!
En stor, en herlig Magt
Forbandelsen har løst fra hendes Hoved.
(Gaar).

Edzard.
Men, der er Taarer i dit Øje,
du græder i vor Gensynsstund.

Thalea.
Lykken blænder endnu mit Blik,
længe ensom med Sorg jeg gik,
og Tiderne vare saa svære.
Derfor endnu kun halvt jeg tror
denne Lykke, den er for stor,
den mægter jeg ikke at bære.

Edzard.
Støt Dig til mig. Her imod min Skulder;
ti den, som har baaret Krigens Savn
kan ogsaa bære Lykken.

Thalea.
Men, Almuth, kom dog, del vort Gensyns Glæde.

Almuth.
Ak nej, jeg træder helst en Stund endnu i Skygge.

Edzard (forbavset).
Men, Almuth! Er det hende?
Hvor hun er smuk.
(Til Almuth).
Jeg kunde knap dig kende.
Du minder mig om Tiden, som er svundet.
Maaske har alt en Fæstemand du fundet.

Almuth.
O nej! Man bliver tidsnok bundet.
Jeg slap jo nys af Skolen,
nu vil jeg sværme frit en Stund i Solen!

Edzard.
Hvor du er blevet smuk!
Du ligner jo Thalea, som hun var,
før Krigen rev mig bort fra Hjem og Arne.
Ja, vidste jeg ej bedre,
jeg vilde tro, du var Thalea selv.
Det samme klare Øjepar,
og fyldigt Haaret ruller
sig langt og gyldent om din Skulder.
(Med en Overgang).
Du er mig vist en Skælm!

4. Scene.

Lubbo træder ind, ser sig forsigtig om. Da han faar Øje paa Hjerneskallen paa Bordet, bliver han staaende og stirrer angst paa den.

Lubbo.
Ak, Herre Krist! Staa mig bi!

Edzard.
Har du bedt Præsten om at kalde
med Klokkeklang til Kirken,
at Freden kan paa helligt Sted forkyndes.

Lubbo.
Vel, Hr. Oberst.

Edzard.
Saa gaa og sørg for dine Kammerater.
Nu rask af Sted! Hvi staar du der og stirrer,
som saa du Spøgelser ved højlys Dag?

Lubbo.
Undskyld, Hr. Oberst, skal vi blive her?
Der ligger jo en Hjerneskal paa Bordet.

Edzard.
En Hjerneskal! Kan den forfærde dig,
en gammel Krigsmand?

Lubbo.
Ak, Herre, lad os drage bort herfra!
Der hviskes sære Ting om dette Hus,
ja, og om dets Herskerinde;
tro mig, det staar ej rigtig til herinde.

Edzard.
Jeg frygter for, det staar ej rigtig til
derinde i din Pande;
se til, du kan dig fjerne,
og gør, som jeg har sagt.

Lubbo (idet han gaar)
Ak, Herren være vore Sjæle naadig!

5. Scene.

Kirkeklokkerne høres ringe.

Edzard.
Vidt over hele Landet ud
nu Kirkeklokkerne ringe,
snart ringe de for os, min Brud,
hvor herlig vil de da klinge!
Kom med nu til Kirken, til Takkefest,
ej sandt, I vil dog følge eders Gæst?

Thalea (med pludselig Uro).
Tilgiv, min Ven, jeg følger ikke med.
Ved denne Fest jeg hører ikke hjemme.
Min Nærhed vilde let din Andagt skræmme.
Naar Sangens Toner stige
med Bønner i sit Følge
op mod det lyse Rige,
for Mængdens Øje maatte jeg mig dølge.
Naar alle Tunger juble Fred,
jeg maatte bittert græde —
Almuth vil følge dig i mit Sted.

Edzard (til Almuth)
Vil du?

Almuth.
Ja, med Glæde!

Alle tre.
Farvel da for en liden Stund,
naar atter {vi / I} kommer tilbage,
{vi / I} frit kan smile af Hjertens Grund
og mindes henfarne Dage.
(Almuth og Edzard gaa.)

6. Scene.

Thalea.
Jeg er ej længer den, jeg var en Gang,
de stærke Aander voved jeg at mane,
nu stænge de min Vej
og blande Malurt i mit Bæger.
Mit Hjerte kender ej til Helligdage,
endskønt det sukker efter Fred.
Den Hvile, som mig kvæger,
den vender ej tilbage,
mit Hoved brænder søvnløst paa sin Pude.
O Lykke, Livets Lykke,
hvorfor har du forladt
mig ensom i min Skygge,
i Savnets Mulm og Nat.

Sorgfuld træder jeg i Dansen,
er jeg da ej længer ung?
Hvorfor skal da Brudekransen,
Glæden falde mig saa tung?
Er Lykken ej for alle skabt?
Eller har selv jeg Lykken tabt?
Min Skæbne vil jeg trodse —.
Ja, jeg vil kæmpe end en sidste Dyst,
vil sætte alting paa det sidste Kort
og sejre eller tabe og — fortabes.
Og, skal end Hjertet bløde,
min Skæbne vil jeg møde
og sejre eller tabe og — fortabes.
(gaar).

7. Scene.

Det mørknes efterhaanden.
Lubbo kommer listende ind og ser sig ængstelig om.

Højt mit Hjerte slaar af Skræk,
nu, da jeg igen betræder
disse hemmelige Steder.
Give Gud, vi vel var væk!
Heller trodse Krig og Fare,
heller vove Liv og Blod
end mod Hekse sig forsvare;
dem kan ingen staa sig mod.

Jo vist her drives Hekseri!
Se blot den Hjerneskal paa Bordet der,
hvor fælt, hvor grinende den paa mig stirrer.
Jeg synes, at den følger mig med Øjet...
Hvem véd, hvad det har været for et Afskum?
Og alle disse ækle Instrumenter!

Jeg siger nu som før,
det gaar ej rigtig til i dette Hus!
Men ak, min Herre er nu engang hildet,
han har forgabet sig i denne Hels.

Slige Hekse burde brændes,
før de kristne Folk fordærve;
thi af Satan selv de sendes
her til Jorden for at hverve.

8. Scene.

Xaver er stille traadt ind ad Døren, uden at Lubbo har hørt det, og idet denne pludselig vender sig om og ser ham, farer han forfærdet sammen.

Lubbo.
Hvem dér! Ak, Herre Krist,
hvor I forfærded mig!
Kom I gennem Døren?

Xaver.
Tilgiv, jeg vilde ej forstyrre!
I stod i dybe Tanker.
Maaske I netop bad.

Lubbo.
Hvem er I da?

Xaver.
En Herrens Tjener.

Lubbo.
Ja saa! Hvad vil I her,
i denne Øglerede?

Xaver.
Jeg har et Bud til Husets Herskerinde.

Lubbo.
Den Heks!

Xaver.
Jeg ser, I kender denne Kvinde.
I hende Satan just har ruget ud
et Øgleæg. — I sukker...

Lubbo.
Ja, ak Gud!
Med hende vil min Herre sig formæle.

Xaver.
Det maa ej ske! Hans Salighed det gælder.

Lubbo.
Hvordan skal det forhindres?

Xaver.
Det maa I.
Med List og Magt. Han maa ej hende ægte.

Lubbo.
Men naar han selv nu vil. Det er ej let
i slige Ting at raade;
ti han er, som I selv kan tænke, blind;
I véd jo Kærligheden er en Gaade.

Xaver.
Giv mig din Haand! Saa slutte vi Pagten.
I et fælles Forbund faar vi Magten
mod Heksene og deres Sortekunster.
Paa Baalet med dem uden Naade,
før de med deres Trolddoms-Dunster
fordærve os det hele Land.

Lubbo.
Hvem er I da?

Xaver.
Mit Navn er Xaver,
en trofast Katholik.

Lubbo.
En Katholik!
Med jer jeg intet har at skaffe,
I er ej af den rette Tro;
men hører, som jeg véd, til Satans Kirke.
— Imellem os er ingen Bro.

Xaver.
Du glemmer, hvad det gælder,
hvis det er sandt, hvad du fortæller:
din Herres Liv. For ham at gavne
vil vi glemme denne Strid om Navne.
Ti Protestant og Katholik
er Grene paa en fælles Stamme;
vi hylde hver sin egen Skik;
men Troen er den samme.

Lubbo.
Nuvel, da det min Herre gælder,
saa lad mig høre Pagtens Vilkaar.

Xaver.
Du maa forhindre dette Ægteskab!

Lubbo.
Ja, hvis jeg bare kunde.

Xaver.
Du maa!
Fyld med Formaninger hans Øre,
at ikke denne Heks ham skal forføre.
Din Haand!

Lubbo.
Det giver jeg dig Haanden paa,
og, hvad jeg kan, det lover jeg at gøre.

Xaver.
Her vi ærligt nu sluttet har Pagten,
i et fælles Forbund faa vi Magten,
og naar vi begge væbnet staa,
ved fælles Magt vi Maalet naa.
Ved Kristi Kors, med Ild og Sværd
vi overvinde Helveds Hær.
(tager et Krucifix frem).
Sværg ved Kristi Kors!

Lubbo.
Jeg sværger ved Kristi Kors.

(Tæppet falder).

Anden Akt.

En Sal paa Slottet.

Det er Aften. Tærner sidde og spinde og sy. Thalea og Gela ere beskæftigede med Brudestadsen. Almuth sidder sørgmodig ved Siden af Thalea.

1. Scene.

Kor.

Flink, I Piger, lad Naalen gaa.
Natten er mild og klar.
Imorgen skal Jomfruens Bryllup staa.
Saa knytte vi Brudens Lykke alt med en Silketraad.

Sømmer dog ej med løse Sting
— Natten er mild og klar —
Elskov var altid en flygtig Ting,
saa knytte vi Brudens Lykke alt med en Silketraad.

Flink, I Piger, lad Naalen gaa,
Natten er mild og klar,
imorgen skal Jomfruens Bryllup staa,
saa knytte vi Brudens Lykke alt med en Silketraad.

Somme vi Dragten med Perlesøm,
Natten er mild og klar,
Elskov er Livets dejligste Drøm,
saa knytte vi Brudens Lykke alt med en Silketraad.

Gela.
Men, Jomfru dog, jeg tror saamænd I sukker.

Thalea.
Det Aftnens Vemod er, som Sjælen dugger.

Gela.
Men disse Taarer vil for Solen svinde.
I drager bort et bedre Hjem at finde.

Thalea.
Almuth, lad ogsaa du din Stemme høre.
Dens Genlyd vil jeg gemme i mit Øre.

Almuth.
Det er kun lidt, jeg kan af Sagn og Sange.

Thalea.
I gamle Dage kunde du saa mange.

Gela og Tœrnerne.
Ja syng, saa lider Timeglassets Sand.

Almuth.
Velan, saa faar I tage, hvad jeg kan.

(Synger dæmpet).

Kongebørn var der tvende,
de længtes fra Strand til Strand;
de kunde ej komme tilsammen,
saa stridt var det dybe Vand.

Og om jeg ejer dit Hjerte,
og er mig din Vilje god,
saa véd jeg, at du vil komme
alt over den dybe Flod...

Thalea.
Hvorfor just vælge denne triste Sang?
Med Taarer har jeg hørt den mangen Gang.

Almuth.
Just naar jeg synger den, jeg bliver glad,
at ikke Sø og Strøm os skiller ad.
At tidt og ofte vil som Gæst jeg komme
til eders Hjem som Moster for de smaa,
naar Aarene gør mine Timer tomme,
naar Vinteraftnen rødlig falder paa,
da ser I mig igennem Døren træde,
da kommer jeg og deler eders Glæde;
o giv mig da et Ly paa eders Borg,
hvor Arnens Mildhed hygger om min Sorg.

Gela og Koret.
Flink, I Piger, lad Naalen gaa,
osv.

Gela
(springer op og holder Brudekjolen i Vejret).
Se saa, nu har vi Brudekjolen færdig,
en Klædning, der kan være Bruden værdig.

Almuth.
Ja, som en Dronning vil hun prange,
elsket af én, beundret af de mange.

Thalea.
O lyseste Lykke, et Hjerte kan fatte,
o snehvide Klædning, uplettet og ren,
hvad er imod den vel Alverdens Skatte?
O lyseste Lykke, et Hjerte kan fatte,
at elske og elskes af én.

Gela.
Godnat nu, Jomfru! Det er blevet silde,
og jeg kan tænke, I er mødig.
Maa I nu sove godt i denne Nat,
og kun til Gæster have gode Drømme.
For sidste Gang jeg siger jer Godnat
i Barndomshjemmet med de mange Minder.
Godnat! Godnat!

Koret.
For sidste Gang vi sige jer Godnat
i Barndomshjemmet med de mange Minder.
Godnat! Godnat!

(Gela og Tærnerne gaa).

2. Scene.

Thalea og Almuth.

Thalea.
Almuth, gaa ogsaa du til Hvile, Barn.
Du glipper alt saa smaat med Øjelaaget.
Tror du ej, jeg ser, du er forvaaget.

(Gaar hen til Vinduet).

Se hist, hvor Maanen svæver
paa skyfri Himmelgrund,
imens mit Hjerte bæver
i Nattens dunkle Stund.
Hvor tit fra denne Rude
mit Suk jeg har den sendt,
vil nu den mig bebude
at Sorg og Savn er endt?

Snart kommer Dagen
med festlig Klokkeklang,
med Lys i Alterstagen,
med Blomster og med Sang.

(Hun gaar ud af Døren til venstre uden at lægge Mærke til Almuth, der drømmende er bleven siddende paa sin Stol).

3. Scene.

Almuth alene.

Almuth.
Hvor let hun gik! Hvor lykkelig hun smiled!
Hun vandrer jo sin Bryllupsdag imod.
Men i mit Hjerte sidder Savnets Tomhed,
et Barn, der bøjer sig i sagte Graad.
Hvorfor berusede hun da mit Øre?
Hvi lærte hun mig da at elske ham?
Men jeg vil være stolt og ikke drømme,
vil vaagen gaa det kommende i Møde.

4. Scene.

Edzard. Almuth sidder saaledes, at han ser hende fra Ryggen.

Edzard.
Thalea, du har kaldt mig. Sig, hvad vil du?

Almuth.
Ak nej, du fejler, det er ikkun mig.

Edzard.
Kun mig! O Almuth, dersom kun du vidste,
hvordan dit Billed gækker mig
ved Lighed med din Søster, som hun var.
Ak, hvorfor ligner du saa meget hende,
og hvorfor er hun selv saa sært forvandlet?

Almuth.
Du glemmer vist, at Tiden ej staaer stille.

Edzard.
Jeg glemmer det. Men du maa ikke vredes.
Du er for mig jo som en lille Søster,
med hvem jeg frit og uden Tvang kan tale.
O hvorfor vender du dit Hoved fra mig —
Hvormed har jeg fortjent?...
(tager hende om Hagen)
Almuth, du græder!

Almuth.
Ak hvorfor røber nu min Taare,
hvad Læben aldrig skulde sagt,
hvor dybt din Godhed kan mig saare,
hvor skæbnesvanger er din Magt.

Edzard.
O Almuth, du maa ikke græde.
Hver Taare brænder mig som Glød.
Du er jo ung, og Verdens Glæde
er ikke kistelagt og død.

Almuth.
Ak Ungdom tælles ej i Dage.
Min Lykke kan jeg aldrig naa!
Kun et Farvel jeg har tilbage,
o gid jeg under Jorden laa!

Edzard.
O Almuth, Almuth, søde Pige,
den Sorg, du nævner, er Bedrag;
ti det, som Læben ej tør sige,
det raaber højt dit Hjertes Slag.

Almuth.
O, Edzard, kun et lille Stykke,
saa skilles vi i Vest og Øst;
men denne Times korte Lykke
skal give Mod til Livets Dyst.

Edzard.
Dit Øjes Sol er uden Skygge,
dog klinger Smerten i din Røst,
min sildigfødte, korte Lykke,
skal vi da skilles uden Trøst?
(Han trykker hende et Øjeblik til sit Bryst).

Almuth (river sig løs).
Slip mig, af Skræk og Jubel jeg forgaar.
Ve mig! Hvad har jeg vovet!

5. Scene.

Gela (kommer ilende ind).
Uventet komme Gæster nu til Huse.
En Afskedshilsen vil de Bruden bringe
med fuld Musik.*) Men, Almuth, er det eder?
Skynd jer af Sted og kald paa eders Søster!

6. Scene.

Optog af Egnens Bønder, Mænd, Kvinder og Børn. De sidste førte af Præsten, en gammel, hvidhaaret Mand. Forrest gaa Spillemænd med Violiner og Klarinetter. Efterhaanden som Gæsterne komme ind, ordne de sig i en halvrund Kreds i Salen. Thalea kommer ind og tager Plads hos Edzard.

Kor.
Hil eder to, hvem Lykken har forlenet
Ungdommens Fryd at vandre Haand i Haand,
trofast i Sorg og Glæde fast forenet
ved Kirkens Pagt og ved Naturens Baand.

Mændene.
Gid Rug og Byg maa gro i eders Vænge!
Gid eders Skrin maa aldrig fattes Penge!

Kvinderne.
Gid at Guds Naade maa eders Hjem betrygge!
Gid at hans Glæde i eders Hjerter bygge!

Kor.
Hil eder to, hvem Lykken har forlenet
Ungdommens Fryd at vandre Haand i Haand.

Mændene.
I veg ej sky paa eders Vej
forbi den Smaamands Hytte,
derfor godt Ønske bringe vi,
at Himlen vil jer beskytte.

Kvinderne
(idet de overrække Thalea Blomster).
Paa os du tænkte mangen Gang
med Smil og venlig Gave,
til Gengæld tag en fattig Skænk
af Blomster fra vor Have.

Thalea.
Hav Tak, I Venner, hav Tak for alt
nu og fra Barndoms Dage.
Ak hvor mit Hjærte af Tak er tungt,
nu da jeg bort skal drage.
Hav tak, I gode, trofaste Mænd,
hav tak, I kære Veninder,
den Blomst, I fletter i Brudens Krans,
skal lyse blandt mine Minder.

Kvinderne.
Og skulde stundom falde tung
den gyldne Brudekrone,
vil vore Bønner stige op
for dig til Naadens Trone.

*) Lørdag Aftenen før Bryllupet, den saakaldte Møkveld, var i ældre Tid forbeholdt allehaande Optog. Her komme de dog som en Overraskelse.

Præsten
(træder højtidelig hen til Thalea).

Lad ogsaa mig nu paa mit Embeds Vegne
min Hilsen bringe til din Affkeds-Fest
som Byens Sjælesørger og dens Præst.
Man taler om blandt Folk, saavidt jeg hører,
at du, der længe ej i Kirken kom,
nu dog som Brud kan Kirkevejen finde.

Thalea.

Ak hvad vil I bekymre Jer derom?
Kun lidet Folkesnak mit Hjerte rører.

Præsten.

Ja, Herren aabner alle døve Ører.

Imidlertid er der skænket og budt Vin om.

Præsten
(idet han løfter sit Bæger, vendt mod Forsamlingen).

Lad nu for Brudeparret Sangen klinge.
Gid hvert et Aar en Pode maa dem bringe.
Ja gid de faa saa mange glade Aar,
som der af dette Krus skal blive Skaar.

(Han kaster Kruset mod Gulvet).

Kor.

Se blot! Se blot! Det gik i tusind Stykker!
Hil eder to osv.

(Gæsterne gaa. Thalea og Edzard følge dem ud. Kun Almuth bliver i ophidset Stemning alene tilbage paa Scenen.)

7. Scene.

Almuth (alene).

Nu de alle gaa til Hvile
i den tavse Sommernat,
og de blege Stjerner smile
over Kløft og over Krat.
Ak, men i mit eget Hjerte
er der ingen Times Fred,
tvende Skygger: Savn og Smerte
vaage ved mit Hvilested.

(Hun gaar hen til Bordet og vil tage Lampen, men faar i det samme Øje paa Brudekronen.)

O denne Krone, denne gyldne Krone,
hvis haarde Ring er om mit Hjerte lagt,
saa ej min Bøn kan naa til Naadens Trone,
som fanger Øjet med sin Trolddomsmagt.

(Hun tager Kronen i Haanden).

Hvis du var min, hvis du var min,
da sad som Brud jeg under Lin,
da var jeg Festens Stjerne,
da kyssede han mig paa Mund,
da var hver Dag en Festens Stund,
og alle Sorger fjerne.

Da kyssede han mig paa Mund,
da var hver Dag en Festens Stund.

(Hun sætter Kronen paa sit Hoved).

O Gud, den er ej min! Det er forgæves!
Han er min Søsters Brudgom, hendes alt.
Bort med den! Ak, den brænder jo min Pande!
Jeg er fortabt, fordømt til evig Kval!

(Idet hun vil tage Kronen af, styrter hun bevidstløs om.)

8. Scene.

Thalea og Almuth.

Thalea (kommer fra Baggrunden).

Almuth, hvor er du henne? Svar mig, Almuth!

(Faar Øje paa hende).

Men, hvad ser jeg! Almuth, hvad er hændet?

Almuth (i Vildelse).

Tag Kronen bort!
Jeg vil ej stjæle Brudekronen!
Han er min Søsters, kan ej blive min!

Thalea (bestyrtet).

Hun har min Brudekrone paa,
hvad skal dog det betyde?
O frygtelige Tvivl,
som fødes i mit Hjerte.

Almuth (som før).

Ak, Edzard, slip mig!
Du er min Søsters Husbond.
Jeg er ej din! Slip mig,
din Haand er Ild, din Læbe brænder.

Thalea.

Forfærdeligt! Om Edzard taler hun.
Almuth, kom til dig selv, du drømmer jo.
Vaagn op, min lille Søster, og vær rolig.

Almuth (vaagnende).

Hvad er der sket? Hvor er de alle henne?
Han var her jo i dette Øjeblik —

Thalea.

Hvert Ord, du taler, ængster mig til Døden,
som Dolkestik de til mit Hjerte naar —
Du taler vildt, og dine Kinder gløde.
Nu først din Tavshed jeg forstaar.
Du elsker ham!

Almuth.

Hvad er det dog, du taler!

Thalea.

Du elsker ham!

Almuth.

O, Jesus, hvilke Kvaler!

Thalea.

Du elsker ham!

Almuth.

Ja, jeg elsker ham i salig Kval.
Hver en Fryd, hver Tanke han mig stjal.
Hvor jeg gaar hans Billed følger med,
hjælpe Gud, jeg kan ej selv derved.

Thalea.

Søster! Søster! Hvilke bitre Ord.
Syndig Elskov i dit Hjerte bor.

Almuth.

Jeg har kæmpet imod Blodets Røst,

kæmpet mod Dæmonen i mit Bryst.
Ak, hvad hjælper det at staa imod.
I mit eget Bryst har Fjenden Fod.

Thalea.

Ak, Almuth, Søster, min Sjæl er tung.
Ak, Almuth, Søster, du er jo ung.
O fratag mig ikke mit eneste Eje,
for dig er der Blomster langs alle Veje.
Hvad vil du have? Sig det kun frit!
O sig det, og straks skal det være dit.
Ak, Almuth, Søster, du tier dertil.
Ak, Almuth, Søster, hvad er det du vil?
Alt hvad du bare kan nævne og tænke,
kun ej min Elsker kan jeg dig skænke.
Jeg vil ham eje. Jeg vil! Jeg vil!
Vogt dig, at ikke du vækker min Vrede.
(Griber hende om Haandleddet).

Almuth.

Thalea dog! Men er du fra Forstanden?

Thalea.

Ja, gid jeg var! Saa havde jeg det godt!

Almuth.

O skaan mig, Thalea, du martrer mig,
for Edzards Kærlighed raader ej jeg.
Han tog min Haand, han aanded med sin Læbe
sin egen Elskov i mit Øre ind,
jeg kan ej slukke Flammen, som nu brænder,
jeg kan ej stænge for mit eget Sind.

Thalea.

O hvor det brænder, brænder i min Pande,
min egen Søster har min Tro forraadt;
men, om dit Hjerte ogsaa skulde briste,
gik vi end alle Undergangens Vej,
min Elskovs Lykke vil jeg ej miste.
Hør mig og frygt! Jeg slipper den ej!

(Tæppet falder).

Tredie Akt.

En Landsbykirkegaard

med Gravstene hist og her. I Forgrunden til højre en Laage. I Baggrunden til venstre Kirkens Portal. I det fjerne fladt, vandrigt Landskab.
Det er Morgendæmring.

1. Scene.

Edzard kommer ind bleg og forvaaget.

Edzard.

Nu stiger Dagen rosenrød i Øst,
de mulmgraa Skygger samler sig og viger,
nu ogsaa i mit Hjerte Solen stiger,
det bliver atter Morgen i mit Bryst.
Ak, jeg har stridt med Nattens tavse Mørke,
nu staar jeg her ved Gryets Grænseskel,
nu i mit Sind er født en rolig Styrke
at sige Skyggerne Farvel.
Se, Dagen har tændt sig ude i det fjerne,
Himlen luer som et Solguldsblad,
o Almuth, min Vandrings Morgenstjerne,
Dagen vil skille vore Veje ad.
Blinker der end Dug paa Blad og Blommer,
Natten med dens Tvivl er dog forbi.
Nu ligger Vejen for mig klar og fri.
Thalea, min elskte! Se din Brudgom kommer.

(Han gaar).

2. Scene.

Xaver kommer i Spidsen for en Flok fanatiserede, katholske Bønder. Mænd og Kvinder strømme stadig til og fylde Scenen.

Kor.

Men er det ogsaa vist og sandt?

Xaver.

I vilde ikke tro mig før;
men nu skal I lige straks erfare,
hun er en Heks, ja se nu bare,
naar hun skal ind ad Kirkens Dør,
da skal I Himlens Finger se;
ti ingen Heks, det maa I vide,
tør over Kirkens Tærskel skride.
Herren vil selv, det maa ej ske.

Kor.

Men er det ogsaa vist og sandt?

Xaver.

Troer I, jeg farer her med Tant?
Har I vel nogensinde hørt,
en Kirkens Mand, der falsk har ført?
Til Herrens store Pris og Ære
skal snart I mine Vidner være,
og hvis min Spaadom ej slaar til,
saa kan I stene mig, om I vil.

Kor.

Den onde Heks! Den slemme Kvinde!
Gud give, hun snart sin Straf maa finde!

Xaver.

Giv bare Agt! Giv bare Agt!
Saa skal I kende Himlens Magt.

Kor.

Pris være Gud, der i sin Vælde
vil alle Mørkets Anslag fælde.

Xaver.

Med sligt et haardt, genstridigt Sind
hun slipper ej i Kirken ind.
Det vil ej ske, thi før hun kommer,
vil Himlen have dømt som Dommer.
Hun har forskærtset Daabens Pagt.
Giv bare Agt! Giv bare Agt!
Saa skal I kende Himlens Magt.

Koret (knælende).

Pris være Gud, der i sin Vælde
vil alle Mørkets Anslag fælde.

(De sprede sig.)

3. Scene.

Adda og Theda komme i Spidsen for unge Piger, der strø Blomster.

Kor.

Med Blomster smaa vi smykke
den Vej, den væne Brud skal gaa,
gid hver en Vej, hun træder paa,
maa bringe hende Lykke.
Med Levkøj og Gyldenlak
strø vi Vejen, hun skal træde,
saadan bringe vi vor Tak
for den svundne Barndomsglæde.
Men i Fald hun Sorg skal kende,
fylder Vemod hendes Bryst,
skal dog disse Blomster sende
mangt et venligt Smil til Trøst.

Theda.

Har ingen af jer set vor Brud?

Adda.

Jo, ak hvor sorgfuld hun saa ud!
Jeg saa, hun stod i hvid Brokade
ved Vindvet i det gamle Slot,
bleg var hun som en Liljes Blade,
og hendes Øje taarevaadt.

Theda.

Men jeg forstaar mig ej rigtig paa hende;
er Elskov da en sørgelig Sag,
at man skal græde paa sin Bryllupsdag.

Adda.

Ja, tit var den drøvelig nok for en Kvinde.
Ringe og Smykker ej altid Lykke bringer:
tit under Silke vort Hjerte Sorgen tvinger.

4. Scene.

Bryllupsprocessionen kommer. Spillemænd. Almuth fulgt af Brudepigerne. Lubbo og Soldater. Edzard og Thalea fulgt af Landsbyens Folk. Straks, da Thalea betræder Kirkegaarden, farer hun sammen.

Lubbo.

Saa I! Hun foer sammen, den onde Kvinde!
Samvittigheden har Tag i hende.

Xaver.

I hendes Ansigt Skrækken sig maler,
nu først hun føler Helveds Kvaler.

Thalea er imens med vaklende Skridt naat hen til Kirkedøren, men standser nu gysende.

Lubbo.

Se! Forfærdet stirrer
hun i Helligdommen ind.

Edzard.

Kom, Thalea!
Betænk, at alles Øjne hvile paa dig.

Thalea.

Jeg tør det ej, Edzard! Jeg tør det ej!
(Hun flygter forfærdet fra Kirken hen i Forgrunden).

Kor.

Hun tør det ikke. Himlen har dømt.
Hun er en Heks. Før hende bort til Baalet.

Edzard (drager sit Sværd).

Til Vaaben, mine Mænd, lad Sværdet tale!
Ve den, som drister sig min Brud for nær.

(Soldaterne jage Mængden tilbage).

Edzard.

Thalea, hvad har du gjort?

Thalea.

Min elskte!
I Feberdrømme vildt min Tinding brænder,
og Smerten knuger mig med jernhaardt Greb.
Edzard, min Ven, tag hende, som du elsker,
aldrig i Verden kan jeg blive din.

(Stor Ophidselse blandt Mængden).

Edzard.

Hvad siger du? Du véd ej hvad du taler!

Thalea.

Jeg véd, det Almuth er, du elsker,
hun vandt den Kærlighed, jeg en Gang vakte.
Tag kun hende, hendes Ret er størst.

Edzard.

Thalea!

Thalea.

Dit Ord til mig du vilde ærlig holde.
Jeg føler, dybest i mit Hjerte
kun Selvbedrag har fæstet Bo.
Jeg vilde skabe selv min Lykke,
tiltrodse mig din Kærlighed.
Se her, her kaster jeg min Brudekrone.
(Hun river Brudekronen og Sløret af og kaster dem for Almuths Fødder).
Almuth, min Søster, tag den, den er din.

(Synker afmægtig om i Simeons Arme).

Kor.

Himlen har dømt!

Simeon og Kor.

O Himmel, hun er vist død!

Almuth.

O Søster!

Adda, Theda og Kor.

Jomfru, o Jomfru!

Edzard.

Thalea, kære, slaa dit Øje op!

Præsten (kommer fra Kirken).

Hvad sælsom Gru har lammet eder alle?

Xaver.

Der ligger Bruden, ramt af Himlens Straf.
Hun er en Heks i Pagt med Helveds Magt.

Lad hende lutres gennem Baalets Flamme,
at Himmelen maa hendes Sjæl annamme.

Mængden (ophidset).

Hun er en Heks. Kast hende straks paa Baalet!

Edzard.

Til Vaaben, mine Mænd, lad Sværdet tale.
Ve den, som drister sig min Brud for nær.

Præsten
(træder hen foran Thalea med Bibelen i Haanden.)

Hvad vover I, affindige? Vogt jer!
Lad ikke Blod besmitte Kirkens Tærskel.
Jeg byder eder Fred i Herrens Navn!

Thalea
(rejser sig langsomt ved Simeons Arm og ser sig forvildet om).

Hvad raabe I? Hvortil den hele Stimmel?
Hvad vil I mig?

Lubbo.

Paa Biblen skal hun sværge,
at aldrig hun fornægted Kirkens Tro.

Første Kor.

Ja, sværg! Ja, sværg!

Andet Kor.

Ja, paa Biblen.

Thalea (stolt).

Jeg sværger ej ved eders mørke Tro.
Den Gud, I sværge ved, var aldrig min.
En haard Tyran, en Hersker for det onde,
Had er hans Navn, og Rædsel er hans Følge.

Præsten.

Vend om, Thalea, før det er for silde!
Betving din stolte Trods! Tal mildt til Folket!
(Hun staar ubevægelig uden at svare).
Usalige, det gaa da, som du vilde,
og taal den Storm, du selv har manet frem!
(Han gaar bort i Vrede).

Xaver (til Mængden).

Hvad har I flere Ord og Tegn behov?
Hvi tøve I og se jer angst tilbage?
Har I ej hørt, hun spotted Himlens Gud,
den Herre, som I sige jer at tjene?
Lad Hævnen komme over hendes Hoved!
(Mængden trænger frem for at gribe hende, medens Edzard og Soldaterne slaa Kreds om hende for at værge hende mod Overlast).

Første Kor.

Ja Hævn! Ja Hævn!

Andet Kor.

Til Hjælp! Til Hjælp!

Almuth
(styrter frem i Midten af Kredsen).

Rør hende ikke! Ved Gud, hun er uskyldig!

Lubbo.

Nej, hun skal dø! Hun er en Synderinde.
Sten hende!

Xaver.

Sten hende!
(Mange Hænder hæves og true Thalea med Stenkast).

Almuth
(kaster sig beskyttende foran hende).

Mit Blod skal flyde, for I røre hende.
(Hun falder, ramt af et Stenkast).
Ak, jeg er dræbt, jeg dør, det er forbi!

Edzard.

Til Helved! Hug dem ned som fejge Hunde!
O Gud! Hvad er der sket? Almuth, min elskte!
Ve jer, en Lysets Engel har I dræbt.
Ak se, hun bløder!

Almuth.

Tænk kun ej mer paa mig.
Med mig er det forbi; men frels Thalea!

Thalea.

O, Almuth, tilgiv mig, min søde lille Søster.
(Hun løfter hende i sine Arme).

Simeon.

Afsted til Borgen, før det er for silde.
(Thalea og Simeon føre Almuth bort. Edzard og Soldaterne danne Bagtroppen, stadig kæmpende mod Bønderne).
Hvert Øjeblik er kostbart!

Lubbo.

Det var ej hende;
Søstren I ramte; men Heksen lever.
Ha, se de fly!

Kor.

Grib Heksen! Grib Heksen! Hun maa ej slippe bort.

Edzard, Soldater og Kvinder.

Hjælp os, Herre! Slaa vor Fjende ned!

Xaver.

Vær rolige! Os Sejren hører til.
Hvor langt hun flyr, hun undgaar ej sin Skæbne.
(Alle følge ham. Tæppet falder).

Fjerde Akt.

Det Indre af Slotsgaarden.
Til venstre Slottets Taarn og Portal. Til højre en Brønd og Buskadset i Haven. Tværs over Baggrunden en Mur med en stor, lukket Port. Ophidsede Skarer belejre Slottet. Det er Nat.

1. Scene.

Simeon og Gela. Siden Edzard.

Simeon.

Nu hviler Nattens Fred paa Land og Sø,
selv Skyggen blunder roligt i sit Leje.
Det vilde Hærskrig lyder ikke mer,
og Hævnens onde Raad og Forsæt sove.

Gela.

Tro mig, de ligge kun paa Lur derude
og vente paa det rette Øjeblik;
før nogen aner, røres Trommen atter.

Simeon.

Vær uden Frygt. Her er vi uden Fare,
vor Borg er sikker, har mig Edzard sagt.
Til Værn vi har en tapper lille Skare.

Gela.

Men husk, at stor er Fjendens Overmagt.
Hvis vi endda blot ikke havde glemt
vor Baad derovre paa den anden Side.
Blandt Siv og Pilekrat den ligger gemt;
hvor let kan Fjenden ej faa det at vide.

2. Scene.

Edzard
(til Folk udenfor Scenen).

Med Falkeblik i denne Nat
hver Mand maa vaage paa sin Post.
(Til Simeon).
Naa, gamle, hvordan lider du?

Simeon.

Tak, Herre, jeg har ingen Nød,
mit Liv er i Behold endnu,
mens Livet varer, er der Haab.

Edzard.

Hvor tyst derude alting er,
det er, som selve Natten sov,
ej mindste Vagtblus er at se,
og Kuren vel paa Taarnet vaager.

Simeon.

De raabte nys hverandre an.

Edzard
(raaber op til Taarnet)

Kuren vaager?

Første Taarnkure
(Stemme fra oven).
Dag og Nat!

Edzard (som før).

Kuren vaager?

Anden Taarnkure (som første).
Dag og Nat!

Edzard.

Lad saa Fjenden komme brat,
vi vil rolig vente Stormen.
(Til Gela, som hidtil har været beskæftiget ved Brønden med at væde Bind).
Naa, Gela, hvordan gaar det med den syge?

Gela.

Hun ligger i en dyb og dødtung Søvn,
og Febergløden brænder hendes Kinder.
Jeg gaar at bringe hende friske Bind.

3. Scene.

Thalea kommer, endnu i sin Brudedragt.

Thalea.

Ak, Gela, skynd dig! Almuth venter dig.
(Gela gaar).
(Til Edzard).
Nu gaar det bedre med min stakkels Søster.
Nys vaagned hun og nævnede dit Navn.
Jeg tror ej længer, der er nogen Fare.

Edzard.

Hvor rolig og hvor mild du er, min Ven.
Hvor sagtelig du gaar din vante Gang,
mens jeg forgæves kæmper med min Skæbne
og finder ingen Hvile i mit Sind.

Thalea.

Men hvorfor vække Sorgen, der skal sove?
Hvem raader Kærlighedens Vækst og Veje?
Hvem valgte Skæbnen efter eget Tykke?
Jeg véd det selv, hvor dybt et Saar kan smerte
men hvorfor gøre Kampen mere tung?
Dit Hjerte ejer Almuth, og du kan ej,
— saa rig er ingen — dele det til to.
Lad ej Medlidenhed din Sjæl bedrage!
Gaa, Edzard, gaa og bring min Søster Trøst.
Maaske hun kæmper netop nu med Smerten,
og skulde hun ej se sin Ven? —

Edzard (knælende).
Thalea!
Hvorledes, skal vi skilles for bestandig?
Jeg kan det ej, jeg skælver for din Fremtid.

Thalea (rejser ham blidt).

Du tager fejl, du skælver kun for Lykken,
fordi den smiler gennem mine Taarer.
Skynd dig nu ind til Almuth, skynd dig, gaa!
(Edzard staar en Stund i stærk Bevægelse. Saa river han sig løs og gaar ind i Huset).

4. Scene.

Thalea.

Saa er min korte Lykkedrøm til Ende.
Det er forbi, til evig Tid forbi.
Edzard, min Ungdoms Sol, min Fremtids Skygge,
han er forsvundet, han er tabt for mig.

Skinner Solen end nok saa blid,
kort er Rosernes fagre Tid,
og hastig vil Bladene falde.
Stormen plukker dem Blad for Blad,
Livets Kaar er at skilles ad,
og en Gang det venter os alle.

Vær du min Ven, du store, mørke Nat,
du fuldtro Moder for de trætte Hjerter,
som dysser alle Sorger mildt til Ro.
Rul over mig I tavse, bløde Bølger,
vug mig derhen, hvor Valmudrømme gro,
og ingen Morgen efter Natten følger...
(Sætter sig stille sørgende paa Bænken).
(Der lyder et Hornsignal fra Taarnet).
O ve, hvad Bud mon dette Horn vel bringer,
hvis hæse Varsel skræmmer Nattens Fred?

5. Scene.

Simeon kommer styrtende ind.

Simeon.

Til Vaaben! Til Vaaben!

Thalea.

Hvad er der paa Færde?
Din Stemme dirrer jo af Rædsel — Svar!

Simeon.

Læg Øret imod Jorden. Hører I
den tunge Rullen ude i det fjerne?

Thalea (i Bevægelse)

Ja, Jorden ryster under Vognes Hjul.

Simeon.

Rustvogne er det. Hør, hvor tungt de rasle
henad den haarde Dæmning. Nærmere
og stadig nærmere.

(Dump Larm i det fjerne).

Det er Kanoner!

(Der høres Raab).

Hør kun, hvor Mængden jubler dem imøde.
Nu gælder det en Kamp paa Liv og Død.
Jeg gaar at kalde Herren.

Thalea.

Skynd Dig! Gaa!

(Et Kanonskud høres i det fjerne. Soldater fylde Scenen).

Soldater.

Til Vaaben! Til Vaaben alle Mand!

Edzard.

Frisk op, Soldater, nu parat til Kamp!
Afsted, mens Nattens Slør endnu os dækker!

Alle.

Til Kamp! Til Kamp!
Under Nattens Slør.
Før Morgen vi sejrer eller dør.

(Gaardens Port aabnes. Edzard iler ud fulgt af Soldaterne under Hurraraab. De tilbageblevne stænge Porten efter dem.)
(Der høres Kanonskud).

6. Scene.

Thalea, Gela, siden Almuth.

Gela.

De skyde Muren sammen om vort Hoved.

(Et nyt Kanonskud. Kuglen rammer Slottet. Et Ildskær ses).

Fromme Guds Moder, se til os i Naade!
Nu er der Ild i Slottet. Se blot der,
den sorte Røg, som vælter ud af Taget!

Thalea.

Men, Almuth, Himmel! Almuth er derinde!
Hjælp mig dog at bære hende ud.

(Almuth kommer fra Slottet med Bind om Panden).

7. Scene.

Almuth (i Febervildelse)

Den slemme Foged skyder mine Duer.

Thalea.

Hent hendes Tæpper, mens det end er Tid;
aa rede vi paa Jorden her et Leje.

(Gela gaar).

Almuth (som før).

Kom lille, hvide Due! Kom til Moder!
Den flyver over Marken langt af Led.
Sig, hvorfor tager den mig ikke med.
Jeg længes ogsaa ... O, lad mig flyve bort.

(Gela kommer tilbage med Tæpper, som de udbrede paa Jorden).

Thalea.

Nu har hun atter Feber. Kære Søster,
lig rolig, ellers glider Bindet af.

(Hun lægger Almuth paa et Tæppe. Ildskæret bliver stærkere).

Almuth.

Jeg fryser!

Thalea.

Gela, gaa og hent en Kaabe!

(Gela gaar atter op i Slottet).

Almuth.

Derovre blusse jo de blanke Luer,
mens jeg maa fryse. Slip mig! Lad mig gaa!

Thalea.

Hvad vil du, Barn? Kom ikke Ilden nær!

Almuth.

O se dem danse, Gnisterne derovre,
hvor de er dejlige og gyldent-store!
Et Hav af Stjerner, hvirvlende i Dans.
Det er dit Bryllup! Kom, min Søster, kom!

(Hun vil danse med Thalea, som imidlertid faar hende beroliget og bevæger hende til at lægge sig ned igjen).

8. Scene.

Gela kommer med en Kaabe, med Medicinglas etc. Kaaben breder hun over Almuth.

Gela.

Hvorledes gaar det nu med jer, min lille?

Almuth.

Jeg fryser.

Thalea.

Er Du tørstig, lille Skat?

9. Scene.

Simeon kommer hurtig.

Simeon.

Gela! Hør efter! Hører I en Lyd?
den lyder ikke, som den kom fra Kampen.

Gela (lyttende).

Nej, det er Aareslag. Du gode Gud!
De have fundet Baaden, som vi glemte.
Se der i Skyggen — Skimter I en Baad?
Paa Toften sidde tvende Mænd, der ro.
Nu rask, lad os berede dem en Velkomst.

(Hun griber en Økse og stiller sig i Forsvarsstilling ved Siden af Thalea og Almuth).

10. Scene.

Lubbo og Xaver komme snigende fra højre Side i Scenens Forgrund.

Xaver.

Nu tyst! Lad ingen høre vore Fjed.

Simeon (med draget Sværd).

Hvem der?

Xaver.

Vi komme kun med Fredens Budskab.

Lubbo (mørkt).

Ja, vi beklager denne Jomfrus Skæbne.
(Peger paa Almuth).
Vi droge hid at bringe hende Frelse.
(Gela lader Økſen ſynke).

Thalea.

Hvorledes? Frelse! Og ved eders Haand!

Xaver.

Vi ville tage hende bort med os,
og bringe hende til et ſikkert Ly.
Paa én Betingelse, at nemlig I
ydmyger eder under Herrens Haand
og underkaster eder Rettens Dom.
Hvi tøver I, naar dog I er uskyldig?

Thalea.

Jeg fejler ej, I kendte eders Pris.
Ulønnet Godhed var ej eders Vane;
men tro dog ej, jeg vil betale Prisen.
For eders Domstol kan min Sag ej dømmes,
— den dømmes kun af selve Livets Gud.
Herfra!

Xaver.

Velan! Det ske som I befaler.
Vi have Tid at vente.

Thalea.

I har Tid!
Du hjerteløse, kolde Sjælemorder.
Se hende ligge bleg paa Jorden der,
som om alt Døden kysſed hendes Læber,
og du kan stirre følesløs derpaa.
I véd, at hun maa dø i mine Hænder,
hvis ej hun hurtig skaffes bort herfra.
O, hav dog Medynk med en Søsters Sorg,
hav bare Taalmod til mit Hværv er sluttet,
og jeg vil følge jer, hvorhen I ville.
I spotte kun, saa gjør da, hvad I vil.

Almuth (forfærdet).

Hvad vil Du?

Gela.

Jomfru, hvad er eders Mening?

Simeon.

For Himlens Skyld, gaa ej med disse to,
mod deres Vold jeg eder skal beskytte.

Thalea

(omfavner Almuth, river sig løs og gaaer hen til Xaver og Lubbo).

Nej! Lad det fare! Jeg har gjort mit Valg.
For dig, min lille Søster, dør jeg gerne.

Almuth.

Edzard, o Edzard! Skynd dig! Kom tilbage!
Thi du forraades her af skændig Svig.

Thalea.

Nej, lad dog være!

Almuth (til en Fændrik).

Fændrik, blæs dit Horn,
saa det kan høres vidt i Kampens Tummel.
(Hun iler op ad en lille Trappe til Muren. Fændrikken følger hende hurtig og blæser med lange, vedholdende Stød i sit Horn).
Han hører ikke! Blæs med dobbelt Kraft!
(Han blæser atter).

Xaver (til Thalea).

Kom med! Det er det sidste Øjeblik.

Almuth

(oppe paa Muren, belyst af Brandskæret, vifter med et hvidt Tørklæde),

Hør mig, o Edzard! Skynd Dig! Vend tilbage!
(Fændrikken blæser).

Lubbo (til Thalea).

Og nu afsted! hvis du har Livet kjært.
(En Trompet svarer i det fjærne).

Almuth.

Gud være lovet! Han har hørt Signalet!
Hør Hornets Svar. De komme os til Hjælp.
Jeg hører Edzards Stemme. Sejer! Sejer!
(Thalea, der imens af Xaver og Lubbo har ladet sig føre hen til Trappen, der gaaer ned til Vandet, river sig løs fra Xaver og springer tilbage).

11. Scene.

Edzard (bag Scenen).

Thalea, kære, skynd dig! Lad os flygte!
Et Øjeblik — og Flugt er ikke mulig.

Lubbo.

Saa er da vore sidste Veje stængt.
Kun én — den sidste — er endnu tilbage.
Guds Moder, giv mig Kraft og før min Haand,
at for min Pligt jeg viger ej tilbage.
Saa dø, du vantro Kætter!
(Han gennemborer Thalea).

Thalea (styrter om).

Ve mig!

Xaver

(med et Udtryk af vild Sejersglæde).

Himlens Straf har denne Spotter ramt!
(Hurtig med iskold Ro).
Herre, forbarm dig over hendes Sjæl!

12. Scene.

Trompetsignaler udenfor Scenen. Porten aabnes indvendigfra. Edzard stormer ind fulgt af Soldater.

Edzard (til Lubbo og Xaver).

Hvad er her sket? Thalea! Ve, hun er saaret.
Svar mig, hvad har I øvet imod hende?

Lubbo (kold og fast).

Vi har kun fuldført en retfærdig Dom.
Hun var en Heks, som ej fortjente bedre,
en Plet paa Kirken, en Fordærv for Jorden.
I burde takke os paa eders Knæ,
fordi vi frelste jer af hendes Snare.
Hvad Skyld der skete — hvis der Skyld er
sket —
den vil jeg bøde — Jeg er eders Fange.
(Han bliver lænket).

Edzard.

Al Helveds Jammer skal betale dig,
du onde Redskab for en hyklet Fromhed.
Vi ses igen, og da er Hævnen min!
(Han drager Thalea til sig).

Edzard.

Thalea!

Thalea

(kaster sig med en sidste Kraftopbydelse lidenskabelig i Edzards Arme).

Edzard, du var min smertedyre Lykke;
her ender Lykken. — Almuth, han er din.
(Idet hun vil forene Almuth og Edzard, synker hun døende om i Simeons Arme).

(Tæppet falder).

Udkommet er og erholdes i enhver Bog- og Musikhandel:

Aug. Enna: **„Heksen“:** Fuldstændigt Klaverudtog med Tekst. Pr. 12 Kr.
Aug. Enna: **„Heksen“:** Melodi-Potpourri for 2 Hænder. Pr. 2 Kr.
Aug. Enna: **„Heksen“:** Enkelte Sange (se Omslagets 2den Side).

Aug. Enna: **Fem Sange** (Min Sorg jeg har i Sneen skrevet. — Folkevise. — Myggedans. — Og er der et eneste Hjerte kun. — Intet er tungt som at længes). Pr. 1 Kr. 50 Øre.
Aug. Enna: **Tre Karakterstykker** (Impromptu. — Menuet. — Humoreske). Pr. 1 Kr. 50 Øre.
Aug. Enna: **Fem Klaverstykker** (Menuet. — Barcarole. — Melodi. — Gavotte. — Scherzino). Pr. 1 Kr.
Aug. Enna: **Scherzino.** Pr. 75 Øre.